

Katiyakan ng kaligtasan at pang-araw-araw Na pagdududa

Sa pamamagitan ng pagtutuon ng iyong mga mata sa Panginoong Jesucristo, magkakaroon ka ng buong katiyakan ng kaligtasan.

Katiyakan ng kaligtasan at pang-araw-araw Na pagdududa

“Kung nararapat sa akin na magyabang, ako ay magyayabang tungkol sa aking kahinaan.” (2 Corinto 11:30).

Panimula

Ang propetang si Juan Bautista ay NASA bilangguan, at narinig niya sa pamamagitan ng kanyang mga alagad ang katanyagan ni Jesus na kumalat sa lahat ng mga rehiyon. Nang Hindi nauunawaan kung ano ang nangyayari, ipinadala ni Juan Bautista ang kanyang mga alagad sa Panginoong Jesus upang tanungin ang sumusunod na katanungan:

– “Ikaw ba ang darating, o naghihintay pa kami ng isa pa?” (Mateo 11.3; Lucas 7.19).

Ang propeta ng disyerto ng Judean, Na binigyang diin Na Hindi siya ang Cristo, ngunit, nang makita niya si Jesus Na Nazareth na dumaan, ay kategoryikal nang umamin siya: sa sandaling iyon kailangan niya ng isang sagot.

Sa harap ng napakaraming pagpuna at pagsalungat sa Mga Master ng mga panginoon ng mga tagasunod ng iba't ibang mga sangay ng

Hudaismo, pati na rin ang pamumuno ng mga Hebreong nasa ilalim ng pamamahala ng Roman, si Juan Bautista ay nalampasan ng ilang mga pag-aalinlangan. Maaari niyang tanungin ang kanyang mga alagad kung ano ang iniisip nila tungkol kay Hesus, ngunit si Juan Bautista ay lantarang sumalungat sa Banal na Kasulatan, at sa gayon ay kailangan niyang ipadala ang kanyang mga alagad na direktang tanungin ang Guro.

“Huwag maniwala sa iyong kaibigan, o magtiwala sa iyong gabay; sa isa na nakasalalay sa iyong dibdib, ingatan ang mga pintuan ng iyong bibig. Dahil hinamak ng anak ang ama, ang anak na babae ay nanindigan laban sa kanyang ina, ang manugang na babae laban sa kanyang biyenang, ang mga kalaban ng lalaki ay ang kanyang sariling bahay.” (Mikas 7.4-5);

“Iwasan ang inyong sarili sa inyong kapwa, at huwag umasa sa sinumang kapatid; sapagkat ang bawat kapatid ay walang ginawa kundi ang manloko, at lahat ay naninirang puri. At ang bawat isa ay mangutya sa kanyang kapwa, at hindi sila magsasalita ng totoo; tinuturuan nila ang kanilang wika na magsalita ng kasinungalingan, nagsasawa na silang magpatuloy nang masama.” (Jeremias 9: 4-5).

Si Cristo, ang ating mataas na saserdote, na nakikikiramay sa ating mga kahinaan, ay hindi inangkin si Juan Bautista para sa tanong, ngunit nagbigay ng isang sagot sa taas ng nagtanong, na sumipi mula sa Banal na Kasulatan:

Humayo ka, at ipahayag kay Juan ang mga bagay na iyong naririnig at nakikita: Ang bulag ay nakakakita, at ang pilay ay naglalakad; ang mga ketongin ay malinis, at ang mga bingi ay nakikinig; ang mga patay ay nabuhay na mag-uli, at ang ebanghelyo ay inihayag sa mga mahihirap.” (Mateo 11: 4-5);

“Sapagkat wala tayong isang mataas na pari na hindi makiramay sa ating mga kahinaan; ngunit ang isang tulad natin ay tinukso sa lahat ngunit walang kasalanan.” (Hebreo

4:15).

Sa parehong paraan na inihayag ni Juan Bautista ang kaharian ng langit na sumipi mula sa Banal na Kasulatan, tumugon si Hesus sa pamamagitan ng pagpapakita ng mga himalang nagawa, at naalala na ang hinulaang sa Banal na Kasulatan ay natupad: ang mabuting balita ay inihayag sa mga mahihirap!

“O Kayong lahat, na nauhaw, magpunta sa tubig, at ang mga walang pera, halika, bumili, at kumain; oo, halika, bumili, nang walang pera at walang presyo, alak at gatas.” (Isaias 55: 1).

Ang isa pang tauhang nagkakahalaga Na banggitin ay ang alagad Na si Pedro, na bago ang pagdakip kay Jesus ay handang ipagtanggol ang kanyang Guro, kahit na gastusin nito ang kanyang buhay. Nang puntahan nila ang Guro, iginuhit Ni Pedro ang kanyang tabak at pinutol ang tainga ng isa sa mga lingkod ng mataas na saserdote na si Malco, na may kumpiyansa sa lahat ng nakikita niyang nagawa ni Jesus. Ang salitang ginawa Ni Pedro ay nakatayo, kahit Na SA harap ng isang paparating Na labanan:

“Sinabi SA kanya ni Pedro: Bagaman dapat akong mamatay kasama mo, hindi kita tatanggihan. At ang lahat ng mga alagad, ay ganoon din ang sinabi. “(Mateo 26.35);

“Ngunit mas’ mariing sinabi niya: Bagaman kinakailangan na mamatay ako kasama mo, hindi kita tatanggihan. At gayun, din ang ginawa ng iba. “(Marcos 14:31).

Nang makita ng mga alagad Na huhuhuli nila si Jesus, tinanong pa rin nila:

“At nang makita ng mga kasama niya Kung ano ang mangyayari, sinabi nila sa kaniya, Panginoon, sasaktan ba namin ng tabak?” (Lukas 22.49).

Ang tanong: – ‘Panginoon, sasaktan ba namin ang tabak?’,

Naghintay ng isang solusyon ng salungatan sa ilang hindi pangkaraniwang pagkilos. Si Pedro ay humakbang, at pinutol ang tainga ng isa sa mga alipin ng dakilang saserdote, at nagwawala upang maunawaan kung ano ang nilayon ni Jesus nang inutusan niya siyang itago ang tabak at pinagsabihan dahil sa mga kahihinatnan ng paggamit ng espada.

“Nang magkagayo’y sinabi sa kaniya ni Jesus, Itakod mo ang iyong tabak; sapagkat ang lahat na gumagamit ng tabak ay mamamatay sa pamamagitan ng tabak. O sa palagay mo ay hindi ako maaaring manalangin ngayon sa aking Ama, at na hindi niya ako bibigyan ng higit sa labindalawang mga lehiyon ng mga anghel? Paano, Kung gayon, magaganap ang Banal na Kasulatan, na nagsasabing dapat ganito? “(Mateo 26: 52-54);

“Ngunit sinabi ni Jesus kay Pedro, Isakob mo ang iyong tabak sa sakoban nito; hindi ko ba iinumina ang tasa na ibinigay sa akin ng Ama?” (Juan 18.11).

Ang alagad Na si Juan ay kilala ng punong saserdote na si Caifas, at pumasok kung saan nakakulong si Jesus. Nang mapagtanto na si Pedro ay hindi maaaring pumasok sa silid at nai-post sa pintuan sa labas, pinuntahan siya ni João, kinausap ang doorman ng silid, at dinala siya sa loob, nang tinanong si Pedro ng doorman:

– ‘Hindi ka rin ba kabilang sa mga alagad ng taong ito?’
(Juan 18.17).

Ang sagot ni Pedro ay isang negatibo! Ano ang kontradiksiyon. Ilang sandali Lang ang nakalipas, handa si Pedro Na mamatay para kay Hesus, at ngayon, tinatanggihan niya Na siya ay isa SA kanyang mga alagad. Paanong nangyari to?

Handa si Pedro Na mamatay para kay Hesus Na nagparami ng tinapay, pinagaling ang kanyang biyenang lumakad SA dagat, pinagaling ang mga ketongin, bulag, pilay, atbp. Isang tao na gumawa ng hindi mabilang na mga pagkilos na higit sa likas, ngunit hindi handa na manatiling tapat sa Jesus na mayroong

misyong na tuparin ang nakita ng Ama sa Banal na Kasulatan.

Ilan sa mga Kristiyano sa ating panahon na, tulad ni Pedro, ay pumili na maniwala sa isang Jesus na kanilang hinusay, ngunit hindi makapaniwala kay Jesus tulad ng sinasabi ng Banal na Kasulatan.

“Sinumang maniniwala sa akin, tulad ng sinabi sa Banal na Kasulatan, ang mga ilog ng buhay na tubig ay dumadaloy mula sa kanilang sinapupunan.” (Juan 7.38).

Kung ang Kristiyano ay hindi naniniwala kay Hesus ayon sa Banal na Kasulatan, ngunit sa isang Hesus na nag-idealize, maaga o huli ay makaka-eskandalo siya.

“Ngunit si Pedro, na sumagot, ay nagsabi sa kanya: Bagaman ang lahat ay nasaktan ka, hindi ako masasaktan.” (Mateo 26.33);

“At mapalad siya na hindi na-eskandalo sa akin.” (Mateo 11: 6).

Katiyakan ng kaligtasan at ang mga pagbabago SA buhay

Nakita ng propetang si Habakkuk ang pagtalikod ng kanyang mga tao, at pagkatapos ng pagtuligsa at paghinggi ng mga hakbang mula sa Maylalang, inihayag ng Diyos na binubuhay niya ang mga Caldeo, isang kakaibang bayan, na gagamitin bilang isang pamalo ng koreksyon para sa mga anak ni Israel (Habakkuk 1.5).

Matapos maunawaan ang salita ng Diyos, ang propetang si Habakkuk ay nanalangin na gawin ng Diyos ang kanyang gawain at ipakilala ito sa kalagitnaan ng mga taon, ngunit na, sa pagsasagawa ng Kanyang poot, maaalala niya ang awa (Habakkuk 3.1-2).

SA kabila ng paparating na pagsalakay ng mga Caldeo at ang pagpapatapon na papalapit sa kanilang bayan, si Habakkuk ay nagpahinga (tiwala sa Diyos), at napasabog:

“Nang marinig ko ito, gumalaw ang aking tiyan, nanginginig ang aking mga labi sa kanyang tinig; bulok ay dumating sa aking mga buto, at ako shuddered sa loob ng aking sarili; sa araw ng kaguluhan ay magpapahinga ako, sa aking pag-akyat laban sa mga taong sasalakay kasama ng kanilang mga tropa. Sapagkat kahit na ang puno ng igos ay hindi namumulaklak, walang prutas sa puno ng ubas; kahit na ang produkto ng punong olibo ay nakakabigo, at ang bukirin ay hindi gumagawa ng pagkain; bagaman ang mga may batikang tupa ay dinukot, at walang baka sa mga panulat; Gayon ma’y magagalak ako sa Panginoon; Magagalak ako sa Diyos ng aking kaligtasan. ” (Habakkuk 3: 16-18);

“Nahihiya ba silang gumawa ng karumal-dumal? Hindi; sa anumang paraan ay hindi sila napapahiya, ni hindi nila nalalaman kung ano ang dapat mapahiya; kaya’t sila ay mahuhulog sa gitna ng mga mabuwal at madapa sa oras na dinadalaw ko sila, sabi ng Panginoon. Tiyak na huhuli ko sila, sabi ng Panginoon; wala nang mga ubas sa puno ng ubas, o mga igos sa puno ng igos, at maging ang dahon ay nahulog; at kung ano ang ibinigay ko sa iyo ay lilipas sa kanila. “(Jeremias 8: 12-13).

Posible bang magalak sa Diyos sa araw ng kapahamakan? Oo! Ang rekomendasyon Ni Pauline ay: ‘Sa lahat ng mga pasasalamat’!

“Sa lahat ng bagay ay magpasalamat, sapagkat ito ang kalooban ng Diyos kay Cristo Jesus para sa iyo.” (1 Tesalonica 5.18).

Dahil sa pagtalikod ng Israel, natutukoy na ang kasamaan. Ngunit, tulad ng pagkakaalam ni Habakkuk sa pag-aalaga ng Diyos sa kanyang mga tao ayon sa pangako na ginawa sa mga magulang, kahit na sa araw ng pagdurusa, mananatili siyang

tiwala.

“Kaya, tungkol sa ebanghelyo, sila ay mga kaaway dahil sa iyo; ngunit tungkol sa halalan, minahal dahil sa kanilang mga magulang. “ (Roma 11:28).

Kung ang puno ng igos ay hindi nagbigay ng mga bulaklak, ang puno ng ubas ay naging walang bunga, ang puno ng oliba ay hindi nagpakita ng mga bunga nito at ang bukid ay nawala, ang kagalakan ng propeta ay nasa Diyos.

Isang mag-asawang Kristiyano na nawala ang kanilang anak; ang kapatid na babae na nawalan ng asawa; ang mananampalataya na walang trabaho; ang batang Kristiyano na hindi pumasa sa kolehiyo; ang negosyanteng Kristiyano na nagpasya sa kanyang pagkalugi, atbp. Ay mga negatibong pangyayari na napapailalim ng lahat ng mga Kristiyano, ngunit, posible bang manatiling tiwala ang Kristiyano sa Diyos pagkatapos ng mga pangyayaring ito? Kung alam mo ang banal Na Kasulatan, walang alinlangan, at ikaw ay magagalak pa rin kay Cristo, na ating Tagapagligtas.

Binalaan Ni Jesus ang kanyang mga tagasunod, sinasabing:

Sinabi KO sa iyo ito, upang ikaw ay magkaroon ng kapayapaan sa akin; sa mundo ay magkakaroon ka ng mga paghihirap, ngunit magsaya ka, nalampasan ko ang mundo. “(Juan 16:33).

Isang bagay ang sigurado SA buhay Na ito: magkakaroon tayo ng mga paghihirap! Ngunit, bakit sinabi iyon Ni Jesus? Bakit Hindi siya nangako Na tatanggalin niya ang lahat ng kasamaan? Sapagkat si Jesus ay hindi maaaring labag sa itinatag ng Ama sa Banal na Kasulatan:

“At sinabi ni Adan, Sapagka’t pinakinggan mo ang tinig ng iyong asawa, at kumain ka mula sa punong kahoy na pinagutusan ko sa iyo, na sinasabi, Huwag kang kakain doon, sumpain ang lupain dahil sa iyo; sa sakit kakainin mo ito araw-araw sa iyong buhay. Mga tinik, at mga tinik din, ay

bubuo sa iyo; at kakainin mo ang damo sa parang. Sa pawis ng iyong mukha ay kakainin mo ang iyong tinapay, hanggang sa bumalik ka sa lupa; sapagkat ikaw ay kinuha mula rito; sapagkat ikaw ay alabok at sa alabok ikaw ay magiging. “ (Genesis 3: 17-19).

At bakit inasahan Ni Jesus ang mga Kristiyano Na magkakaroon ng mga pagdurusang? Upang ang sumasampalataya kay Cristo ay magkaroon ng kapayapaan! Nangangahulugan ito na kung ang anumang pagkabalisa ay umabot sa mananampalataya, na hindi dapat maniwala na siya ay nasa kasalanan, na hindi siya nakikipag-isa, na siya ang may kasalanan, na dapat siyang gumawa ng sakripisyo, na dapat siyang gumawa ng isang panata, atbp. Manatiling kapayapaan, manatiling kalmado, Hindi ito parusa!

Kahit Na SA harap ng mga pagdurusang, sumaya ka. Si Cristo ay nagwagi SA sanlibutan, SA gayon ay maging payapa, sapagkat ang bawat isa Na ipinanganak ng Diyos ay nagagapi rin sa sanglibutan! At ano ang tagumpay ng Kristiyano Na sumakop SA mundo: Si Cristo, ang ating paniniwala, samakatuwid, ang ating pananampalataya.

“Sapagkat ang bawat isa na ipinanganak ng Diyos ay mananaig sa mundo; at ito ang tagumpay na sumakop sa mundo, ang ating pananampalataya.” (1 Juan 5.4).

– ‘Mahal ba ako ng Diyos, kung ako ay labis na nagdurusang?’ Oo. Mahal ka ng Diyos, tulad ng pagmamahal Niya SA lahat ng sangkatauhan. Ang Diyos ay walang kagustuhan, Na maaaring mahal lalo.

Ang isang tao, sa mata ng marami, ay hindi nakakaranas ng mga kabiguan sa buhay, ay hindi nangangahulugang mas mahal siya ng Diyos kaysa sa isa pa na nagdusa o naghihirap ng isang kabaguan. Hindi gustung-gusto ng Diyos ang isang taong mayaman kaysa sa isang taong ipinanganak na mahirap, o isang mahirap na tao na gastos ng isang mayaman.

Mahal ka ng Diyos sapagkat binigyan Niya ang Kanyang bugtong Na Anak upang mamatay bilang pantubos para SA marami, kasama ka.

“Ipinapakita nito ang pag-ibig ng Diyos sa atin: na ang Diyos ay nagsugo ng kanyang bugtong na Anak sa mundo, upang tayo ay mabuhay sa pamamagitan niya.” (1 Juan 4.9).

– ‘Meron, ngayon nagtatrabaho ako, mahal ako ng Diyos’; – ‘Nakuha ko ang aking sariling bahay, inaalagaan ako ng Diyos’. Oo! Ang Diyos ay nagmamalasakit sa iyo tulad din ng pag-aalaga Niya sa mga walang bahay o walang trabaho.

“Tumalikod ako, at nakita ko sa ilalim ng araw na ang lahi ay hindi para sa ilaw, ang laban ay hindi para sa malakas, o tinapay para sa pantas, o kayamanan para sa maalam, o pabor sa pantas, ngunit ang oras at ang pagkakataon ay nangyayari sa lahat.” (Ecles 9.11);

“... Upang kayo ay maging anak ng inyong Ama na nasa langit; Sapagkat sanhi ng pagsikat ng araw mo sa masama at mabuti, at bumagsak ang ulan sa mga matuwid at hindi makatarungan.” (Mateo 5: 44-45).

Isang malungkot na pagkakamali na isipin na ang isang nakamit sa buhay ay nauugnay sa pag-ibig ng Diyos, sapagkat ang pag-ibig ng Diyos ay nasa pagsunod sa kanyang mga utos.

“Sapagkat ito ang pag-ibig ng Diyos: na sundin natin ang kanyang mga utos; at ang kanyang mga utos ay hindi mabigat.” (1 Juan 5.3).

“Ngunit ang sinumang tumutupad ng kanyang salita, ang pag-ibig ng Diyos ay totoong perpekto sa kanya; sa pamamagitan nito malalaman natin na tayo ay nasa loob nito.” (1 Juan 2.5).

Sino ang nakatitiyak SA kaligtasan kay Cristo Na magkakaroon lamang ng emosyon at makakaramdam ng seguridad, kagalakan at

pag-aalaga? Malinaw Na Hindi! Natapos Ni apostol Paul ang kanyang karera Na kumbinsido Na siya ay nakipaglaban sa isang mahusay na pakikipaglaban at siya ay nagtataglay ng pananampalataya (ebanghelyo), at alam na siya ay malapit nang mapatay.

Maagang sa kanyang karera, si apostol Paul, nang siya ay tinugis ng pinuno na namuno sa ilalim ng Haring Aresta sa Damasco, ay inilagay sa isang basket at bumaba mula sa pader upang makatakas.

Ang pakiramdam, damdamin, pang-amoy, atbp. Kung sino ang tumatakbo ay-Hindi kaaya-aya. Nangangahulugan ba ito na ang Diyos ay hindi katulad ni apostol Paul? Malinaw na hindi!

Ilan sa mga Kristiyano na nasa krisis ang pag-asa ng kaligtasan! Pinagdudahan nila ang kanilang kaligtasan kapag hindi maganda ang pakiramdam. Pinagdudahan nila ang pag-ibig ng Diyos para sa atin kapag hindi niya nararamdaman ang tagumpay sa buhay.

Pinagdudahan nila na nalinis sila ng salita ni Cristo kung hindi maayos ang kasal. Duda nila ang pakikipag-isa sa Diyos kapag sa solemne na pagtitipon ang mga emosyon ay hindi lumitaw sa panahon ng isang himno, pangangaral, kumperensya, atbp.

Hindi itinali ng Diyos ang kanyang pag-ibig sa damdamin ng tao, upang makontrol ang mga ito kung nais niyang maligtas.

Ang pangako ng kaligtasan ay hindi nakatali sa ating damdamin, ngunit sa kapangyarihan ng kanya na tumawag sa atin mula sa kadiliman patungo sa kanyang kamangha-manghang ilaw.

“Ngunit kayo ang piling henerasyon, ang maharlikang pagkasaserdote, ang banal na bansa, ang nakuha na mga tao, upang maipahayag ang mga kabutihan sa kanya na tumawag sa iyo mula sa kadiliman hanggang sa kanyang kamangha-manghang ilaw;” (1 Pedro 2.9);

“Nakita bilang kanyang banal na kapangyarihan na nagbigay sa amin ng lahat ng bagay na may kinalaman sa buhay at kabanalan, sa pamamagitan ng pagkakilala sa tumawag sa atin sa pamamagitan ng kanyang kaluwalhatian at kabutihan;” (2 Pedro 1.3).

Ang mananampalataya ay dapat magkaroon ng matapat na Isa na nangako, at ang pangakong Kanyang ginawa ay buhay na walang hanggan.

“At ito ang pangakong ginawa niya sa atin: buhay na walang hanggan.” (1 Juan 2.25);

“Kung tayo ay hindi matapat, mananatili siyang matapat; hindi mo maitatangi ang iyong sarili.” (2 Timoteo 2.13);

“Ang tapat ay ang tumatawag sa iyo, na gagawin din ito.” (1 Tesalonica 5.24);

“Ngunit ang Panginoon ay matapat, na papatunayan ka at ilalayo ka sa kasamaan.” (2 Tesalonica 3.3).

Malinaw si apostol Pablo: walang makakapaghiwalay sa atin sa pag-ibig ng Diyos na nasa kay Cristo Jesus!

“Sino ang maghihiwalay sa atin sa pag-ibig ni Cristo? Kapighatian, o pagdurusa, o pag-uusig, o gutom, o kahubaran, o panganib, o ang tabak? Tulad ng nasusulat: Dahil sa iyo ay pinapatay kami buong araw; Kami ay ipinalalagay bilang tupa para sa bahay ng pagpatay.

Ngunit sa lahat ng mga bagay na ito higit pa tayo sa mga nanalo, para sa nagmamahal sa atin. Sapagkat natitiyak ko na alinman sa kamatayan, o buhay, o mga anghel, o mga punong puno, o mga kapangyarihan, o sa kasalukuyan, o sa hinaharap, o sa taas, o sa lalim, o sa anumang iba pang mga nilalang na maaaring ihiwalay tayo mula sa pag-ibig sa Diyos, na nasa kay Cristo Jesus na ating Panginoon.” (Roma 8.35-39).

Walang makapaghihiwalay sa naniniwala sa Diyos. Ito ang seguridad sa mga tuntunin ng kaligtasan. Sa listahan na nakalista ni apostol Paul, ang indibidwal lamang ang hindi lilitaw, sapagkat tulad ni Adan, siya lamang ang makakapaghiwalay ng kanyang sarili mula sa Diyos.

“Tingnan, mga kapatid, na kailanman ay walang masama at hindi tapat na puso sa sinuman sa inyo, na lumayo sa buhay na Diyos.” (Hebreohanon 3:12).

Paninigurado ng kaligtasan at ang kasiyahan ng buhay

Nang patungo sila sa Baalah mula sa Kiriath-jearim, na nasa Juda, upang maiangat ang kaban ng tipan sa Jerusalem, si Haring David at ang bayan ay natuwa. Nagdiwang sila ng lahat ng mga uri ng mga instrumentong pangmusika.

“At si David, at ang buong sangbahayan ni Israel, ay nagsipagdiwang sa harap ng Panginoon, na may mga iba’t ibang mga instrumento sa beech, pati na rin ng mga alpa, at mga pandereta, at mga pandereta, at mga pandereta, at mga piyangpiyang. (2 Samuel 6.5).

Ngunit, ang kagalakan ay Hindi katibayan ng pagpapasakop sa Diyos. Ang isang solemne na pagtitipon sa lubos na kaligayahan ay hindi magkasingkahulugan ng pagpasakop sa Diyos. Hindi iginagalang ng Diyos ang kagalakan ng mga tao, kahit ang kagalakan ng kanyang mga pinili.

Habang siya ay patungo sa Jerusalem, na pinamunuan ang kaban ng tipan sa isang karoong baka, at ang isa sa mga drayber ng karo ay umabot upang suportahan ang kaban, habang ang mga baka ay nadapa, at pinatay siya ng Diyos.

SA sandaling iyon si David ay nalungkot ng lungkot at natakot

SA Diyos, Na nagsasabi:

– “Paano ko dadalhin sa akin ang kaban ng Diyos?” (1 Cronica 13.12).

Natukoy ng Diyos Na ang kaban ng tipan ay madadala lamang SA mga balikat ng mga Levita, SA pamamagitan ng mga tungkod Na nakapaloob SA kaban.

“At dinala ng mga anak ng mga Levita ang kaban ng Dios sa kanilang mga balikat, sa pamamagitan ng mga poste na naroon, gaya ng iniutos ni Moises ayon sa salita ng Panginoon.” (1 Cronica 15.15).

SA kabila ng matinding kagalakan, si David at ang mga tao ay hindi naghanap ng Panginoong Diyos alinsunod sa kanyang salita. Hindi sila nag-abala sa pagsasaliksik, alamin, pagbabasa ng batas, kung paano nila dapat pangunahan ang kaban, at sinundan ang pang-unawa ng kanilang mapanlinlang na puso.

“Sapagka’t hindi mo ito kinuha sa kauna-unahang pagkakataon, sinira tayo ng PANGINOONG Diyos natin, sapagkat hindi natin siya hinanap alinsunod sa palatuntunan.” (1 Cronica 15:13).

Ang mga pari ay maaaring naisip: – ‘David, isang tao ayon sa sariling puso ng Diyos, alam kung ano ang kanyang ginagawa’. David, pagiging hari, dapat naisip: – ‘Alam ng mga pari ang ginagawa nila’. Ang mga tao, sa turn, marahil naisip: – ‘Si Haring David at ang mga pari ay sinuri kung paano nila dadalhin ang kaban ng tipan’, ngunit walang sinumang may takot sa Diyos na suriin ang Banal na Kasulatan.

Nang mawala ang kaban ng tipan sa mga Pilistean sa labanan, para sa mga anak ng Israel na malaman ang aral ng pagkatakot sa Diyos alinsunod sa kanyang utos.

Sinusuri ang kuwento, ang mga anak ni Israel ay malubhang

pinatay sa labanan, at sa isang araw nawala ang humigit-kumulang na 4,000 sundalo. Nang magtipon ang mga matanda sa kampo, nagtaka sila kung bakit sinaktan ng Diyos ang mga anak ni Israel sa laban sa mga kamay ng mga Pilisteo, at sa halip na suriin ang Banal na Kasulatan para sa kalooban ng Diyos, nagpasya silang hanapin ang kaban ng tipan at dalhin ito sa ang giyera (1 Samuel 4.3).

Nang dumating ang kaban ng tipan mula sa Silo sa kampamento, ang mga anak ni Israel ay nagalak ng malakas na tinig, anupat't narinig ang kaguluhan sa kampo ng mga Filisteo. Nang marinig ng mga Filisteo ang hiyawan, natakot sila, sapagkat naalaala nila ang pagkatalo na ipinataw ng mga bata sa Ehipto, at sila ay nagsimulang lumaban ng buong tapang upang hindi magapi. Noong isang araw, ang mga anak ni Israel ay natalo. 30,000 kalalakihan ang nawala, ang kaban ng tipan ay kinuha at ang dalawang anak na lalaki ni Eli, sina Hofni at Phinehas ay pinatay.

Pinarangalan at tinutupad ng Diyos ang kanyang salita, ngunit wala siyang pangako sa paniniwala ng sinuman.

Ang pananampalatayang inilagay ng mga anak ni Israel sa kaban ay hindi maaaring palayain sila. Ang paniniwalang ang pagdadala ng Kaban ng Tipan sa labanan ay pipilitin ang Diyos na makialam sa labanan para sa Israel ay katulad ng paniniwala kay Santa Claus, engkanto, unicorn, duwende, atbp.

Sa ating panahon, marami ang naniniwala sa mga himala, sa imposible, sa mga panaginip, sa hangarin, at iba pa, tulad ng paniniwala ng mga anak ni Israel na ang kaban ng tipan sa gitna ng labanan ay garantiya ng tagumpay.

Kung ang orihinal na kaban ay hindi naghahatid sa mga inapo ni Jacob, posible bang magkaroon ng anumang epekto ang isang kopya ng kaban ng tipan?

“Samakatuwid, sabi ng Panginoong Diyos ng Israel, sinabi ko talaga na ang iyong bahay at ang bahay ng iyong ama ay

lalakad sa harap ko magpakailanman; datapuwa't ngayo'y sinabi ng Panginoon, Malayo sa akin; sapagka't aking igagalang ang mga nagpaparangal sa akin; datapuwa't yaong mga dumidiri sa akin ay hahamakin. (1 Samuel 2:30).

Ang kagalakan, pagsisigaw, kasayahan, pagkakaisa ng designo, paniniwala sa buong lakas, atbp. Ay Hindi nakakaantig sa Diyos upang maglingkod sa mga tao. Ang mga solemne na pagpupulong (serbisyo) at ang kanilang mga liturhiya ay hindi ginawang kalugud-lugod sa tao ang tao, maliban kay Cristo, ang may-akda at nagtatapos ng pananampalataya, ang maliwanag na pananampalataya, ang pananampalatayang ibinigay sa mga naniniwala, na siyang matibay na pundasyon ng mga bagay na nakikita, ngunit kung ano ang inaasahan: ang kaligtasan ng kaluluwa (Jud 1.3; Filipos 1.27; Galacia 3.24; Hebreo 11.1).

Si Ananias at Sapphira ay nabalot ng kapaligiran ng kagalakan at pakikisama na nauugnay sa unang simbahan. Ang mga taong naniniwala sa ebanghelyo ay nagsimulang talikuran ang mga bagay na pag-aari nila, at nag-abuloy sa mga apostol, na muling namahagi ng mga nalikom alinsunod sa mga pangangailangan ng bawat isa. Nang makita na nagbenta si Bernabas ng isang ari-arian at dinala ang halaga at naiwan ito sa mga apostol, nagtinda sina Ananias at Sapphira ng isang pag-aari at nagpasyang magbigay ng bahagi, na inaangkin na nagbibigay sila ng kabuuang halaga ng pag-aari. Pareho silang namatay!

“Hindi ba iniingatan ito para sa iyo? At, matapos na maibenta, hindi ba kasama mo? Bakit mo idinisenyo ang disenyo na ito sa iyong puso? Hindi ka nagsinungaling sa mga tao, kundi sa Diyos. “ (Mga Gawa 5.4).

Nais na maging isang kalahok sa pakikisama ng mga apostol na para bang siya ay kasapi ng isang club, isang samahan o isang entidad ng pilantropo, na naglalayon lamang sa prestihiyo sa lipunan, na nagresulta sa pagkamatay para sa pareho. Matapos ang mga dantaon, walang sinuman ang napahamak ang kanyang

buhay tulad nina Ananias at Sapphira sapagkat bahagi sila ng tinaguriang mga pamayanang Kristiyano, ngunit walang koneksyon sa doktrina ng mga apostol at propeta: ang iglesia ni Kristo.

“Itinayo sa pundasyon ng mga apostol at propeta, na si Jesucristo ang pangunahing batong pamagat;” (Mga Taga Efeso 2.20);

“Ang aming nakita at narinig, ipinapahayag namin sa iyo, upang ikaw ay magkaroon din ng pakikisama sa amin; at ang ating pakikipag-isa ay sa Ama, at sa kanyang Anak na si Jesucristo.” (1 Juan 1.3).

Taos-pusong puso, SA buong katiyakan ng pananampalataya

Ang na-save kay Cristo ay isang taong may pananampalataya! Paano maunawaan ang pahayag na ito?

Kapag sinabing ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya, maraming mga Kristiyano ang nag-aalinlangan sa kaligtasan kay Cristo sapagkat mayroon silang pag-aalinlangan sa mga isyu sa mundong ito, tulad ng: – ‘Magpapakasal ba ako?’; – ‘Magtatatag ba ako ng isang negosyo?’ – ‘gagana ba ito?’; – ‘Magbabayad ba ang pamumuhunan na ito?’, Atbp.

Ang iba ay nahihiya o mahina kapag hiniling na ipakita ang kanilang pananampalataya. – ‘Kung ikaw ay isang taong may pananampalataya, magbigay ng isang kontribusyon’; – ‘Sumumpa ng paniniwala’; – ‘Ilagay ang Diyos sa pader, at ipakita na ikaw ay isang taong may pananampalataya’, atbp.

Ang mga pag-aalinlangan, mga katanungan, mga hindi katiyakan sa buhay ay likas sa likas na katangian ng tao. Ginawa ka ng Diyos ng ganito, at ang mga katangiang iyon ay hindi matatanggal, kahit na sa mga nai-save kay Cristo.

Ang mga walang katiyakan sa buhay ay may isang layunin na mahusay na tinukoy ng Diyos, yamang ang mga araw ng kahirapan ay taliwas sa mga araw ng kalmado, kung kaya imposibleng matuklasan ng tao kung ano ang magiging bukas.

“Sa araw ng kasaganaan ay nasisiyahan ka sa mabuti, ngunit sa araw ng kahirapan ay isinasaalang-alang mo; sapagkat ginawa din ito ng Diyos sa pagtutol doon, upang ang tao ay walang matuklasan sa kung ano ang susunod pagkatapos niya. “ (Ecles 7.14).

Dapat nating tandaan na ang parehong pag-aalinlangan at kawalan ng katiyakan na nakakagulat sa amin ay nakakaapekto rin sa lahat ng mga tao, dahil ang lahat ay pantay na nangyayari sa lahat.

“Lahat ng bagay ay nangyayari nang pantay sa lahat; ganoon din ang totoo sa matuwid at masasama, mabuti at dalisay, bilang marumi; sa gayon sa mga nagsasakripisyo tulad sa sa mga hindi nag-aalay; sa gayon sa mabubuti sa nagkakasala; sa sumumpa at sa may takot sa panunumpa. “ (Ecles 9.2).

Walang paraan upang maadik ang iyong kapalaran sa harap ng Diyos na may mga sakripisyo, handog, panalangin, pag-aayuno, atbp. Hindi pinapayagan ng Diyos ang kanyang sarili na masuhulan at hindi kailanman igagalang ang mga tao. Ang swerte ay palaging magiging pareho para sa lahat ng mga kalalakihan.

Ngunit, na may kaugnayan sa kaligtasan, walang paraan upang manatili sa pag-aalinlangan, takot, takot, atbp, sapagkat ang Panginoon ay makapangyarihang magligtas at Siya ang nagpanukala upang iligtas ang mga tao sa pamamagitan ng ebanghelyo.

Habang isinasaalang-alang ng mga Hudyo ang kabaliwan ng ebanghelyo (1 Mga Taga Corinto 1.18 at 23), na ibinigay na si Jesus, ang Tagapagligtas, ay ipinako sa krus sa puno, idineklara ni apostol Paul na inilaan ng Diyos na iligtas ang mga naniniwala sa ‘kabaliwan’ ng pangangaral.

“Sapagkat SA karunungan ng Diyos ang mundo ay hindi nakilala ang Diyos sa pamamagitan ng kanyang karunungan, nalugod sa Diyos na iligtas ang mga naniniwala sa kabaliwan ng pangangaral.” (1 Corinto 1:21).

Magbayad ng pansin: naligtas ka ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo! Dahil si Jesucristo ang tema ng ebanghelyo, sinabi ni apostol Paul:

“SA kanino ka rin, pagkarinig ng salita ng katotohanan, ang ebanghelyo ng iyong kaligtasan; at sa naniwala sa kaniya, tinatakan ka ng Banal na Espiritu ng pangako.” (Efeso 1.13).

Ang mananampalataya ay maligtas na nai-save sa pamamagitan ng salita ng katotohanan, na pinangalanan din: ebanghelyo ng kaligtasan, libreng regalo, maliwanag na pananampalataya, kaloob ng Diyos, kapangyarihan ng Diyos, mensahe ng krus, atbp.

“Sapagkat sa biyaya ay naligtas ka, sa pamamagitan ng pananampalataya; at hindi ito nagmula sa iyo, ito ay regalo ng Diyos.” (Mga Taga Efeso 2.8);

“... Sa halip, nakikilahok siya sa mga pagdurusa ng ebanghelyo ayon sa kapangyarihan ng Diyos, na nagligtas sa atin...” (2 Timoteo 1.8-9);

“Hindi dahil sa mga gawa ng hustisya na nagawa na natin, ngunit alinsunod sa kanyang awa, siya ay nagligtas sa atin sa pamamagitan ng paghugas ng pagbabagong-buhay at pagbabago ng Banal na Espiritu,” (Titus 3.5).

Iyon ang dahilan Kung bakit ginabayan ni apostol Pablo si Timoteo, na sinasabi:

“Ingatan mo ang iyong sarili at ang doktrina. Magtiyaga sa mga bagay na ito; sapagkat sa paggawa nito ay maliligtas ka, kapwa ang iyong sarili at ang mga nakikinig sa iyo. ”

(1 Timoteo 4:16);

“At mula noong iyong pagkabata ay nalalaman mo ang Banal na Kasulatan, na maaaring magpalma sa iyo sa kaligtasan, sa pamamagitan ng pananampalataya na kay Cristo Jesus.” (2 Timoteo 3:15).

Sinumang nag-aalaga ng kanyang sarili at ng doktrina, iyon ay, ang mga banal na titik, ay nagliligtas sa kanyang sarili at sa isang nakikinig, sapagkat ang ebanghelyo lamang ang gumagawa ng isang taong pantas para sa kaligtasan, sapagkat kay Cristo ay mayroong pananampalataya, iyon ay, katapatan, katotohanan.

Bago magpatuloy, tandaan ang tatlong talatang ito:

“SA kanino ka rin, pagkarinig ng salita ng katotohanan, ang ebanghelyo ng iyong kaligtasan; at sa naniwala sa kaniya, tinatakan ka ng Banal na Espiritu ng pangako.” (Efeso 1.13);

“Samakatuwid, ngayon ay walang pagkondena para sa mga nasa kay Cristo Jesus, na lumalakad hindi ayon sa laman, ngunit ayon sa Espiritu.” (Roma 8.1);

“Kaya, kung ang sinuman ay kay Cristo, ang isang bagong nilalang ay; nawala ang mga lumang bagay; narito, ang lahat ay tapos na ulit.” (2 Corinto 5.17).

Ang mananampalataya ay magiging kay Cristo dahil sa narinig at naniniwala sa salita ng katotohanan, ang ebanghelyo ng kaligtasan, na nangangahulugang walang pagkondena, dahil siya ay isang bagong nilalang, na nabuo muli sa totoong hustisya at kabanalan, upang ang lahat ay naging bago. Ang mga ito ay nakakaaliw na mga salita, ngunit paano ka makakasiguro na ikaw ay kay Cristo? Paano makatiyak SA pagbabagong ito? Ang garantiya ay malinaw SA talatang ito:

“Ang sinumang umamin na si Jesus ay Anak ng Diyos, ang Diyos ay nasa kaniya, at siya ay nasa Diyos.” (1 Juan

4.15).

Upang makapiling sa Diyos, at Diyos sa mananampalataya, sa buong pakikipag-isa sa Ama at sa Anak, sapat na upang ipagtapat, iyon ay, upang aminin na si Jesucristo, ang tao ng Nazaret ay ang pinagpalang Anak ng Diyos na naligtas at isang bagong nilalang, samakatuwid, nang walang pagkondena.

Tungkol sa pagtatapat na ito, sumulat si apostol Paul:

“Ngunit ano ang sinasabi nito? Ang salita ay nasa iyo, sa iyong bibig at sa iyong puso; ito ang salita ng pananampalataya, na aming ipinangangaral, na: Kung ipagtapat mo ng iyong bibig sa Panginoong Jesus, at maniwala sa iyong puso na binuhay siya ng Diyos mula sa mga patay, ikaw ay maliligtas. Sapagkat sa puso ay naniniwala ang isang tao para sa katuwiran, at sa bibig ay gumagawa ng pagtatapat para sa kaligtasan. Sapagkat sinasabi ng Banal na Kasulatan: Ang sinumang maniniwala sa kanya ay hindi malito. Sapagkat walang pagkakaiba sa pagitan ng Hudyo at Griyego; sapagkat iisa ang Panginoon ng lahat, mayaman sa lahat na tumatawag sa kanya.” (Roma 10: 8-12).

Napagtanto ang katiwasayan ng kaligtasan kay Cristo, kung saan ang bawat naniniwala na si Jesus ang Cristo ay lumahok, upang makapasok ka sa santuwaryo nang may katapangan, sapagkat sa bago at buhay na paraan, sa pamamagitan ng belo, iyon ay, sa pamamagitan ng laman ng Si Cristo, sapagkat siya ay itinalaga.

“Samakatuwid, na mayroong mga kapatid, na nangangahas na pumasok sa santuwaryo, sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, sa pamamagitan ng bago at buhay na daan na inilaan niya sa atin, sa pamamagitan ng belo, iyon ay, sa pamamagitan ng kanyang laman, at pagkakaroon ng isang dakilang saserdote sa bahay ng Diyos, tayo ay umalis. Ipaalam sa atin na may tunay na puso, sa ganap na katiyakan ng pananampalataya, malinis ang ating puso mula sa masamang budhi, at ang ating katawan ay hugasan ng malinis na tubig, hawakan natin ang

pagtatapat ng ating pag-asa; sapagkat tapat ang ipinangako niya. " (Hebreo 10: 19-23).

Si Cristo ang dakilang saserdote sa bahay ng Diyos, na siyang iglesya, ang banal na templo na itinatayo ni Cristo, na Anak ni David para sa lahat ng mga tao. Sa pamamagitan ni Kristo bilang isang pari, maaari tayong makapasok sa santuario, lumapit sa isang tunay na puso, sapagkat ang bagong nilalang ay may bagong puso at isang bagong diwa.

At bibigyan kita ng isang bagong puso, at maglalagay ako ng isang bagong diwa sa loob mo; at aking aalisin ang pusong bato mula sa iyong laman, at bibigyan kita ng isang pusong laman. "(Ezekiel 36.26).

Dahil sa pananampalataya, ang mga Kristiyano ay dapat tiyakin, sapagkat mayroon silang mga puso (kaisipan) na malaya sa masamang budhi. Hindi ito nangangahulugan na ang Kristiyano ay malaya mula sa mga pagkakamali, ngunit sinusubukan na kumilos nang matapat sa lahat ng bagay, alam na ang kaligtasan ay hindi nakasalalay sa mabuting budhi.

"Ipagdasal mo kami, dahil nagtitiwala kami na mayroon kaming mabuting budhi, tulad ng mga nais na kumilos nang matapat." (Hebreo 13:18);

"Lahat ng mga bagay ay dalisay para sa dalisay, ngunit walang dalisay para sa maruming at hindi matapat; sa halip ang iyong pag-unawa at budhi ay nahawahan." (Tito 1.15).

Hindi lamang ang purified budhi, kundi pati na rin ang katawan na hugasan ng malinis na tubig, kung kaya nasa Kristiyano na panatilihin lamang ang mahigpit na pagtatapat ng pag-asa, si Cristo, ang pag-asa ng kaluwalhatian.

Maraming mga Kristiyano na walang "buong katiyakan ng pananampalataya" sapagkat hindi nila nauunawaan ang kaligtasan kay Cristo, higit sa lahat, na pinatawad ang kanilang mga kasalanan. Kung hindi ka naniniwala na ang kaligtasan ay sa

paniniwala na si Jesus ang Cristo, tiyak na hindi mo sasabihin nang may paniniwala na pupunta ka sa langit, sapagkat tulad ng mga Hudyo na nag-alay ng sakripisyo taun-taon, patuloy silang may kamalayan sa kasalanan.

“Kung hindi man, titigil na sana sila sa pag-aalok ng kanilang sarili, sapagkat, sa sandaling ang mga ministro ay nalinis, hindi na nila malalaman ang kasalanan. Gayunpaman, sa mga sakripisyo na ito, bawat taon ay may paggunita sa mga kasalanan, sapagkat imposibleng alisin ng dugo ng mga toro at kambing ang mga kasalanan.” (Hebreo 10: 2-4).

Ano ang imposible sa dugo ng mga toro at kambing, sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, iyon ay, ang ebanghelyo, ang ugnayan ng kasalanan ay nasira, upang ang mananampalataya kay Cristo ay hindi na maglingkod sa kasalanan, ngunit sa hustisya.

“At, na napalaya mula sa kasalanan, ikaw ay ginawang tagapaglingkod ng katarungan.” (Roma 6.18);

“At kung si Cristo ay hindi muling binuhay, ang iyong pananampalataya ay walang kabuluhan, at ikaw ay nasa kasalanan mo pa rin.” (1 Corinto 15:17).

Ang pinakadakilang paghimok ng mga pag-aalinlangan tungkol sa kaligtasan, karaniwang nagmumula sa mga pulpito ng mga pastor na walang wastong kaalaman sa Bibliya, habang nagsasalita sila tungkol sa kaligtasan kay Cristo, at pagkatapos na maniwala ang naniniwala na si Jesus ang Cristo, sinabi nila na hindi lamang iyon. Ang mga namumuno na walang kaalaman ay nagsabi na, bilang karagdagan sa paniniwala kay Cristo, ang pagsunod sa kalooban ng Diyos at personal na kaalaman tungkol kay Cristo ay mahalagang sangkap ng kaligtasan.

Paano natin masusunod ang kalooban ng Diyos, kung ang kalooban ng Diyos ay makilala ng mga tao ang katotohanan, iyon ay, maniwala kay Cristo? Sa pamamagitan ng paniniwala, nagawa na ng tao ang kalooban ng Diyos, sapagkat nagawa na niya ang

kanyang gawain, ngunit sinabi nilang kinakailangan na sundin ang Diyos. Ang paggawa ng isang bagay na nagawa na ay imposible ang misyon.

“Sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Ang gawain ng Diyos ay ito: Na kayo ay manalig sa ipinadala niya.” (Juan 6.29);

“At pagtingin sa paligid ng mga nakaupo sa tabi niya, sinabi niya, Narito ang aking ina at aking mga kapatid. Para sa sinumang gumawa ng kalooban ng Diyos, ito ang aking kapatid, at aking kapatid na babae, at aking ina. “ (Marcos 3.35)

“At ang mundo ay lumilipas, at ang pagnanasa; ngunit ang gumagawa ng kalooban ng Diyos ay mananatili magpakailanman.” (1 Juan 2.17);

“Na nabuo muli, hindi mula sa nabubulok na binhi, ngunit mula sa hindi nabubulok, ng salita ng Diyos, buhay, at na mananatili magpakailanman. Sapagka’t ang lahat ng laman ay parang damo, at ang lahat ng kaluwalhatian ng tao ay tulad ng bulaklak ng damo. Ang damo ay nalanta, at ang bulaklak ay nahulog; Ngunit ang salita ng PANGINOON ay mananatili magpakailanman. At ito ang salitang ebanghelisado sa inyo. ” (1 Pedro 1.23-25).

Ngayon siya na naniniwala kay Cristo ay may kaalaman na higit sa pansarili, sapagkat siya ay naging kaisa ni Cristo. Walang higit na matalik na pagkakaibigan kaysa sa pakikisama sa Ama at sa Anak, na ginagawa sa pamamagitan ng ebanghelyo.

Kung kapag naniniwala kay Cristo kinakailangan pa rin para sa mananampalataya na gawin ang kalooban ng Diyos, o upang magkaroon ng isang personal na relasyon kay Cristo, hindi sinabi ng ebanghelista na si Juan

“Sinulat ko sa iyo ang mga bagay na ito upang malaman mong mayroon kang buhay na walang hanggan, sa iyo na naniniwala sa pangalan ng Anak ng Diyos” (1 Juan 5.13).

Konklusyon

Ang kaligtasan ay nagaganap lamang at eksklusibo sa pamamagitan ng ebanghelyo, na siyang kapangyarihan ng kaligtasan para sa bawat naniniwala.

“Sapagkat hindi ako nahihiya sa ebanghelyo ni Cristo, sapagkat ito ang kapangyarihan ng Diyos para sa kaligtasan ng bawat isa na naniniwala; una para sa Hudyo, at para rin sa Griyego. “ (Roma 1.16).

Kung naniniwala ka kay Cristo bilang Anak ng Diyos, ginawa mo ang kalooban ng Diyos, samakatuwid, ikaw ay maliligtas. Ngayon, pagkatapos na maligtas kay Cristo, ano ang natitira sa iyo na gawin?

Dapat siyang manatili sa pagtingin kay Jesus, ibig sabihin, magkaroon ng parehong pawis sa Guro na, sa pamamagitan ng panukalang kasiyahan, tiniis ang mga kontradiksyon at oposisyon ng mga makasalanan.

“Sa pagtingin kay Jesus, may akda at nagtatapos ng pananampalataya, na, para sa kagalakang iminungkahi sa kanya, tiniis ang krus, kinamumuhian ang paghamak, at naupo sa kanang kamay ng trono ng Diyos.” (Hebreo 12: 2).

Ang pananatiling nakatingin kay Hesus ay mananatiling naitatag, nakaugat, matatag kay Kristo, ang may-akda at nagtatapos ng pananampalataya. Hindi ka makagalaw mula sa pag-asang iminungkahi sa ebanghelyo, ang kaligtasan ng kaluluwa.

“Kung, sa katotohanan, ay mananatili kang may saligan at matatag sa pananampalataya, at huwag lumipat sa pag-asa ng ebanghelyo na iyong narinig, na ipinangaral sa bawat nilalang sa ilalim ng langit, at kung saan ako, si Paul, ay ginawang ministro.” (Colosas 1.23).

Ang manatiling naniniwala na si Jesus ang Cristo ay mananatili sa ilalim ng kabaitan ng Diyos, samakatuwid, mag-ingat.

“Isaalang-alang, kung gayon, ang kabutihan at kalubhaan ng Diyos: sa mga nahulog, kalubhaan; ngunit kabaitan sa iyo, kung mananatili ka sa kabaitan nito; kung hindi man ikaw ay mapuputol din. ” (Roma 11:22).

Sa pamamagitan ng pagtutuon ng iyong mga mata sa Panginoong Jesucristo, magkakaroon ka ng buong katiyakan ng kaligtasan. Huwag tingnan ang iyong sarili, o ang iyong kapansanan at pagkabigo. Ngunit Kung titingnan mo, luwalhati mo ang iyong mga kahinaan, tulad ng ginawa ni apostol Pablo, sapagkat ang kapangyarihan ng Diyos ay ginawang ganap sa kahinaan.